

BORSSZEM JANKÓ

A KÉT KAPU

vagy:

Mire kell a 60 millió?

Ezt bezárja

azt kinyitja

csak a szívünk szomorítja.

PARLAMENTARIA.

— Ülés előtt. —

Szilágyi Dezső. Guszti hallottad-é, hogy Tisza vissza akarja vonni a népgyűlési rendeletét?

Pulszky Guszti (kétségbeesve.) Teringettét! akkor mi lesz beszédünköl? (Elrohan Tiszához és felkéri, ne vonja vissza rendeletét, már ők ketten olyan jól elkészültek az előadásra.)

* * *

Ellenzőki. Tiszát meg fogjuk buktatni. Nekünk nem kellene mindenható miniszterek.

Szabadelvűpárti. De hát hogy tudjátok megbuktatni, ha — mindenható?

* * *

Mikor Simonyi Lajos b. a parlamentáris gyepe kivágtat — az egész ház meg szokott ugrani? Még saját pártja is. Ez régi dolog, tudvalevő. Üres ház — mély csönd! Egy árva »éljen«, egy »helyeslés« sem. Biz ez szomorú! Csak lehetne a házban is claque-ot szerezni. A párisi claque ugyis kikopván a »comédie française«-ból; alighanem olcsón meg lehetne szerezni a »comédie hongroise« számára.

* * *

Nemzeti színházunkban csak jövő vasárnap hozzák színre először a »Nagyvás hóbortját.« A Sándor-utczában régóta kedvelt repertoire-darab.

PARISIANA.

— A magyar osztályból. —

M. Lefrançais (körülnézve.) No hisz' ez igen csinosan meg van csinálva. Kicsoda az építészök?

Mr. Hongrois. Kauzer.

Mr. Lefrançais. Kau . . . kau . . . micsoda? Kauzer, ugy-e bár? Mit jelent az? . . . Ahá, c'est cela. . . .

Mr. Causeur, n'est-ce pas? Igen helyesen, uram, mert tout cela a l'air d'une *causerie* . . . el lehetne nevezni . . .

Mr. Hongrois. Kauzériának, nemde?

Mr. Lefrançais. Ugy van . . . Ni ni, mi az ott, az a vörös nadrágos?

Mr. Hongrois. Az, kérem, cigány.

Mr. Lefrançais. Ah, igaz, igaz, hisz azt már ismerem. »Tzigane«, opéra bouffe de mr. Johann Strauss de Vienne, Autriche. Már 150-szer adták, igen csinos . . . De hisz én mindig azt hittem, hogy a cigánynak nincs nadrágja, hogy az sansculotte . . .

Mr. Hongrois. És ugy is van, uram, de ez kivételkép nadrágos sansculotte. Sőt atillája is van . . .

Mr. Lefrançais. Ah, Attila; connu, mon cher. »Attila«, par Mr. Amédée Thierry. Ouvrage de mérite, igen jó könyv . . . csakhogy én nem ilyen zsinórosan olvastam.

Mr. Hongrois. C'est du . . . du . . . du »sujtás.«

Mr. Lefrançais. Ah, je comprends, c'est de la *soutache*. Be furán ejtik ezek a magyarok a francia szót. . . . És ez micsoda ház, kérem?

Mr. Hongrois. Ez, uram, az én kedves csárdám.

Mr. Lefrançais. Diable, diable! Zardam, mais . . . c'est de l'Észak-csillaga, de Meyerbeer . . . Hát ez az a hollandus falu? . . . Aztán meg ez miféle chaudron?

Mr. Hongrois. Sodronyt itt nem látok sehol . . . Ah, az üstöt érti. No hát, abban halászlét főznek.

Mr. Lefrançais. Allons donc! on cuit du Halanzier? De hiszen Halanzier az opera igazgatója!

Mr. Hongrois. Lehetetlen! Magok halászlével igazgatják az operát?

Mr. Lefrançais. Be különös egy nép! És aztán csakugyan megeszik azt a Halanziert?

Mr. Hongrois. Meg ám, de még a gulyásost is!

Mr. Lefrançais. Gouillache? . . . Ah oui, oui, cela vent dire: guilloche! Furcsa! . . . De nem mennénk be kissé, körülnézni? . . . (Bemennek.)

Mr. Hongrois. Ime Oravicza köszene.

Mr. Lefrançais. Ah oui, Oroveso, . . . az »Normá«-ból való.

Mr. Hongrois. Igenis, ez a normális köszén Magyarországon.

Mr. Lefrançais. Vajon ez a szép mellszobor kit ábrázol?

Mr. Hongrois. Izsó szobrászt.

Mr. Lefrançais. És ki faragta?

Mr. Hongrois. Huszár.

Mr. Lefrançais. Ah, c'est drôle! . . . Un hussard! Nálunk a szobrász faragja a huszárt, maguknál meg a huszár a szobrászt. Quelle cavalerie!

Mr. Hongrois. Ez a kép meg Thantól való.

Mr. Lefrançais. Melyiktől: a cawpori thantól, vagy a glamisitól?

Mr. Hongrois. A budapestitől, a ki nem fordul elő Machethben . . . Hektor temetését ábrázolja.

Mr. Lefrançais. Hector! . . . Ce pauvre Berlioz! Mindig mondtam neki, még eltemetik a magyarok a Rákóczyjáért.

Mr. Hongrois. Pardon, monsieur, nem az a Hektor ez, hanem a Priamus fia.

Mr. Lefrançais. Priamus! Ahá (megpillantva a falon egy vasuti menetrendet, melyen *Perjámos* allomás kapja meg a szemét.) Hisz itt áll, föl is van írva. Tehát Priamus magyarul: *Perjámos*. Drôle de langue!

Fületlen gombok.

A kávéházban.

— Nézd, be jó ízűn nevet az az ur, a mint olvassa az »Üstökös«-t.

— Bizenyosan nem igen ért magyarul.

*

Katonásan.

— Ugyan kérem, orvos ur, mért nem fordítanak több gondot a katonai kórház betegeire, hiszen látja: minden nap öt, hat hal meg.

— Eh, fix laudon Stralsund! A katona szokjék hozzá a halálhoz; különben mit csinál a háboruban?

MAGYARJAINK PÁRISBAN.

Bámultak az intím barátomat a gráf Zichyt; csodáltak a kollégomat, a szép graf Czapárit; gondolták ő is original magyarnak a Harkánit is (Harkáni mert már kezdi kopszodni magát) — tapsolták a czigánit is. De mit ér ez minden, ha én nem voltam ott!

Műfordítások.

Hostis tenet urbem. = Hozta Isten Bem ur!

*

Vanitas vanitatum. = Vonítások vonítása.

*

Affinitas. — A fln ittas.

*

Jam dudum fero. = Már dudál Ferkó.

*

Narratio facti. = Bolonddát tetté.

*

Mente captus est. = Megkapta a mentét.

*

Liberalitas. = Gyermekek kiállítás.

*

Origo mundi. = Óvilág rigója!

*

Sicut in celo et in terra.

Sik ut vezet mennybe földbe egyaránt.

*

Cire à cacheter. = Oziráky kastély.

Apró hírek.

□ **Az a marsáli pálcza**, melyet a Totleben által helyettesített Miklós nhg kapott, ama pálczának tekinthető, melyet fölötte eltörtek.

* **Denique** csak nem vagyunk praktikus nép mi magyarok. A népgyűlési rendelet egy heti idejébe kerül az országgyűlésnek s tengernyi mérgelődés után sem juthat a kérdés kielégítő megoldásra. Pedig mily egyszerű lett volna a megoldás! Azt a négy kálvinista superintendenst, aki a Szent-István ünnepi rendelet ellen protestált meg kellett volna kérni, hogy protestáljanak már egy füst alatt a népgyűlési rendelet ellen is. Akkor a kormány ezt is visszavonta volna.

* **Strategia.** A gellérthegyi citadellát fölfegyverzik Uchaziusokkal, a régi ünnepi lövöldöző ágyukat meg leviszik Eszékre. Hiszen kérem alásan, Budapest összelövöldözésére jó volt az az ócska üteg is. Együttal azt halljuk, hogy a sorhadakat berendelték a muzeumba: padot, kítőmött fiamingót, mumiát őrizni, a rokkantakat meg levitték az oláh-szerb határszélre országot védelmezni.

◎ **Egy társaságban** fölvetették a kérdést, mi különbség a Szilágyi Dezső souffleurje Pulszky Gusztis a londoni orosz követ között. Valaki úgy fejtette meg, hogy az egyik *Suwaloff*, a másik *Sugaloff*.

> **Laboulaye** jogtudományi folyóiratában Fedor Demelicstől egy értekezés jelent meg a délszlávok szokásjogáról: »le droit coutumier des slaves meridionaux«. Külön fejezet tárgyalja az orrlemetszési szokásjogot.

♥ **Sándor császár** megérte 60-ik születése napját. Orosz udvari körökben nagyon sajnálják, hogy nem ünnepelhetik meg oly szépen, mint utolsó nevenapját a plewnai hekatombákkal.

‡ **Képzőművészet.** Hivatalosaink ujabban a szép-művészetekkel foglalkoznak. Tegnap még Bosznia occupáitóját festették a falra, ma Erdély védelmét faragják és holnap, ha tán az országgyűlés nem akarná a kiegyezést elfogadni, a muszka elleni háboru képét fogják mutogatni. Igazi képmutatás.

♣ **Vasuti szerencsétlenség.** Ministereink, zsebükben a legujabb kiegyezéssel, Budapestre érkeztek.

* **Furcsa találkozás** az, mikor a muszka Szent-Stefanobul vonul vissza, a magyar kormány meg Szt. Istvánt vonja vissza.

Mokány Berczi

a dombszögi kaszinóban.

— Gyász. —

Nyekk az velág!

Hogy döglük az ember azután a csöpp ílet után!.. Ecczerre csak gyün az az éhen hizott csontos tótlegriny és aszongya: gyere inned töpörtyűs száju, hagy mást is gázoljon a nyomoruság. Peig de jól esött nyomorogni ebben a siralom völgyében!

Csak azon veszi jeszre magát az ember, hogy meghótt mint a malomkű. Nem is neki örölnek mán, ha' vélle.

Kesereg kebelemben a sziv, mint fazékban a hurka. A férjfü csak áll, csak áll bátran, mikor — ucu vesd el magad! — rátehenkedik a sors meg a mors, aztán finisz.

Nyekk a világ, mors a tromf!

Begyün tennap az a hosszura szopott göldönyfejú tudományos gyerekcsősz ujsággal az első kezibe és aszongya, hogy meghalt.

— Kicsoda?

— Hát ő!

És mutatja a sitit vonalakval bekerített keserű lapot.

Errü bökött szüvön ez az egész gyász-monyoló-gus is.

Mit ér nekem egy hétig az egész határ! Peig oan termísem ígérkezik, hogy a kutyám is rétest fog enni, hogy ez a hétsovány tanító is ki fog daganni az isten markábul, meg hogy a Czinenfresszer Náczi alpári zsidó alpárin alul fogja vesztegetni azt a nyirkos bankóit, köpnék nömösi diplomát a markába. Ijedtjibe oan véknyat is felejtett a ház tövibe, hogy a czimerit akar mingyá bele is vészette vóna.

Bus vagyok mint a dütt fa.

Hadd is szójék hát az a gyászos csöndes!

A megbukott szt.-István.

MIKOR az »ifjuság« gyűlt tüntetésre,
Nem gondolván dékánra s büntetésre,
Mert jö Tahir bej, és hoz Corvint —
Páklás zenét kell neki adni hát!
A kormány így szólt: »csendesen urak!
Különbén Thaisz Elek hüvösre rak.«
Hüvösre minket? ordítának ök,
S »kohlóba« gyűlt bátorság és a gög.
Hanem a kormány ettől sem ijedt meg.
Thaisz megjelent, s az ifjak haza mentek.

Aztán a »nép« jött, és gyűlésezett.
Nagy rezolúciókat végezett.
»Fegyverre föl!« kiáltá ezer ajk.
Ki gátolná azt mit a nép ohajt?
Ki? hát a kormány! — azt kérdé: wie hajszt?
És csillapítani oda küldte Thaiszt.
S a nép mely verte önfejét ököllel,
Gyászolta Plevnát jajgatással, könnyel —
Eloszlott szépen, constatálva azt,
Hogy a kormányra még ez sem riaszt.

És aztán megjelent a »rendelet« —
S szabad gyűlési fogtak vége lett.
Először is megkapták a megyék,
Hogy a mít rendel szépen megtegyék.
S lett lárma, düh, hosszas tandécskozás:
Lapokban is viszhangzott a hatás.
Foglalkozott vele a parlament,
De persze az is semmire se ment.
A kormány nem ijedt meg, s megmaradt.
S bár zug a nemzet, állja a sarat.

És mert egy rendelet így sikerült,
Hamar a másik rögtön kikerült:
»Hogy szent István nap általános ünnep!«
S vajjon jött-e resensus mindenünnet?
Nem! — három superintendensia
Mondá ki csak hogy: nem oda Buda!
És im, a kormány, melyet nem ijeszt meg
Se ifjuság, se nép, se büszke nemzet,
A három superintendens nesztül,
Parancsát visszavonja esze nélkül.

Suttyomberky Dárius

a helyhezet signaturájáról.

Haza minden előtt!

SZERVÁCZ, Pongrácz és Bonifác!.. könyörüljete meg
rajtunk, különben oda lesz az egész t.ház ettől a má-
jusban beletévedt kánikulától. Már most is szabadon vá-
logathatnak a szavazók, hogy mit parancsolnak: sült kép-
viselőt vagy főtt honatyát? Az egész budget-vita alatt csak
épen Lichtensteinnak volt kedve beszélni, a többi szónok
elállott — elmállott a melegtől. Lichtenstein nagy állam-
férfi, politikusnak legalább is akkora, mint országnak a
druszája.

A 60 millióval a kormány meg van akadva, mert
az oppositio ennyit nem akar megszavazni, csak többet.
Milliomadta milliótagadó ellenzéke!

Igaz, egyet el ne felejtsek. Hogy a házbeli rekke-
nőség mily mértékben hat az agyvelőre nemcsak Lich-
tenstein szónoklatából, hanem egyik-másik viczből is
észlelhető.

Gyanutlanul ülök a folyosón a miniszteriális szoba
közeliében. (Hiába, ez ad legjobb árnyékot!) Majd elalud-
tam. Egyszerre egy hang felriaszt:

— Darikám!

»Nos?«

— Megbuktatjuk ám a kormánytokat! (Afféle
egyesült ellenzéketném ember volt.)

»Ugyan mért?«

— Mert a helyett hogy becsvágó volna — hát
becsvágó.

Jaj!

Alig menekülök ettől, egy másikba botlom bele.

— Darikám! Hány pár-
ból egyesült a fuzió oppo-
sitio?

»Háromból!«

— Ha négyből egyesült
volna, mi lehetne mottója?

»Tudja a ki csinálta!«

— No hát megmondom:
Fieribus unitis.

— Jesszus Márja! De
már ezt nem állom ki.
Haza vágatatok.

Pakolj Pista!

A „ZÁSZTAVÁ“-ból.

MILETICSET, a nagy mátyrt a barbár magyar igazságszolgáltatás öt évi fogságra ítélte. Ráfogták, hogy felségáruló, vak düh és gyűlölet által vezetettve, a börtön sötét falai közé zárták nemzetiségünk e dicső bajnokát. Van-e ország, mely Magyarországgal versenyezhetne a barbarismus terén? Hiába keresünk példákat az ő és új történelemben ez ország jellemzésére, mely csupa Haynauból, Caraffából, Neróból és Caligulából áll. Bár darabokra, gulyáshussá apríthatnók, hadd legyen belőlük Caligulyás.

SZERBIÁBAN épen most itélik el a fejedelem elleni összeesküvésben elfogottakat. Nem lehetett ugyan bűnösségüket teljesen bebizonyítani, de alapos gyanúok forognak fenn ellenök, melyek a törvény egész szigorának igénybevételét igazolják. Büntetésök nagyon is enyhe volt, csak 40 vádlottat ítéltek halálra, még pedig nem is kötél, hanem golyó általi kivégeztetésre. A többi vádlott 15—20 évi sánczmunkára, száműzetésre, jószágvesztésre kegyelmeztetett meg. Valóban csodálnunk kell úgy a szerb kormány mérsékletét, mint az illető hatóságok tiszta igazságszeretetét.

UTMUTATÓ TÁBLÁK.

A városi tanács által megszavazott 25 új utmutató tábla közül ime hamarjában egynehány:

I.

Eördög ur árka.

Az áthágók szigorú büntetés alatt megtiltatnak.

Budapest város tanácsa.

II.

Vérmező.

E városi területen uszkálni, halászni és madártojás végett fára mászni lehetlenség végett szigorúan megtiltatik.

Bp. v. tanácsa.

III.

Gyalogut a „gólyához“

Ezen az uton csak gyalog szabad lovgolni és kocsikázni. A lóháton vagy épen kocsin gyaloglókat elviszi a »gólya.«

Bp. v. tanácsától.

IV.

(A városligeti tó mellé.)

T Ó.

Ellenkező esetben 5 forintig terjedhető fogság van kiszabva.

A városi tanács.

V.

A sugárutról.

— Indítvány. —

A sok betű helyett egyszerűbb volna ily gyöngerebuszban tüntetni föl az ismert felirást: **GYALOGLÓK SZÁMÁRA.**

Csillagászat.

— Merkuriális jelentés. —

Budapest, május 7.

TEGNAP délután 4 órakor csakugyan megtörtént az a nagy veszedelem, hogy Merkurius elvonult a nap előtt. Tekintvén ugyanis, hogy Merkurius a tolvajok istene, attól kellett tartani, hogy lelopja a napot az égről. Ezért a városházából már 3 órakor kirukkolt két fegyveres drabant s a napra állt, úgy hogy Merkurius egymaga el ne vihesse.

2 perczel 4 óra előtt érkezett Merkurius Budapestre s rögtön a nap képére mászott. Öltözete teljesen megfelelt a mythológiának; szárnyas kothurnust Benedek Aladár hírneves költőnkől vett kölcsön, ki e czipő-nemet föltálta.

A nap ugyan félelmében egy nagy felhő mögé bujt, hogy Merkurius meg ne találhassa, de a budapesti csillagászok ez esetre már el lévén készülve, terjedelmes fellegajtókba burkolóztak, melyek a felleget rögtön elhajtották. Így aztán kényelmesen tovább lehetett észlelni.

Mikor Merkurius külső szélének belső széle a nap belső szélének külső szélét érinté, e négyféle szél hatása alatt a szélrózsa mind elhullajtotta a levelét úgy, hogy az észlelők egyszerre nem tudták: nyugaton kél-e a nap, vagy keleten áldozik-é le.

Hogy ezután mi történt, nem igen tudni. Merkuriusból nem látszott egyéb egy fekete pontnál; mint Ó-Gyalláról értesülünk, ez nem lehetett más, mint egyik üvegje ama fekete pápaszemnek, melyet föltenni Merkuriusnak volt elég esze, mielőtt neki ment a nap káprázatának.

A nap padlója nyilván ujonnan ki volt vikszelve, mert Merkurius igen gyorsan siklott tova s mihelyt tulsó szélét elérte, eltűnt. Ennek oka csak az lehet, hogy Merkurius, a vegytan szerint higanyból állván, a nagy hőségtől elpárolgott.

Ugyanennek azonban dr. Póor bőrszünk állítása szerint ez a következménye lesz, hogy Merkurius végig kenődvén a nap korongján, a mi ugyszólván, higanybedörzsolést jelent: a napon merkuriális betegség tünetei fognak jelentkezni. Ezért is jó lesz a legközelebbi hetekben csak esernyő alatt járni a napon, mert a nap nyála bőven fog folyni s gyakori esőzések lesznek a kék égből.

Ezen kívül az emberiséget baj nem éri.

Táviratok.

Bukarest, május 6. Az orosz főhadiparancsnok engedelmével ma 10 rumunyka született.

Szt. Pétervár, május 7. Ő fensége Carol hg táviratilag kért engedelmet a tüsszentésre, mert megnáthásodott. Legfelsőbb kabinet-iratban ezt meg is engedték ő fenségének, de azzal a kikötéssel, hogy nem szabad zsebevalót használnia.

Kovács Gyula sikerülten ábrázolta »Othellót.« Kitünő módon világította meg e műnek számtalan hibáit s művészetének hatalmával lerontotta azt az előítéletet, mely századokon keresztül Shakespearet nagy írónak s »Othellót« nagyszerű darabnak ünnepelte.

»Mignon« előadása helyett a »legujabb botrány« került színre a czimzerepben Chiomival.

Függelékül a csarnokban Strakosch is eljátszott egy töredéket belőle.

Ez a moszjő Strakosch, Chiomini k. a. mellett rántva kart, a védelmező lovagba igen ügyesen tudja belebujtatni a nyereszkedő kornakat.

Strakosch ur megles egy párbeszédet.

— Tetszett neked ez a Mignon?

— Nem tetszett!

Erre Strakosch ur az oszlop mögül kiugrik, nyakon ragadja a »nem«-est s követeli tőle a visszavonást.

— Hiszen én nem vagyok ujságíró! kiáltja a megrohant. Az én véleményem nekem 1 ft 5o krmba került.

Strakosch ur elkeseredve mondja:

— Im ez a köszönet benne, ha olcsón mérjük a művésznöket! Esztendőre visszajövök, Chiomininak új nevet adok s egy zártszékért kérek 10 frtot. Akkor mind el lesznek ragadtatva.

A „*Kölnische Zeitung*“ szerkesztőségében.

Szerkesztő. Was bringen Sie uns?

Gerster Eteleka. Eine Gardini-Predigt an die Kauschauer.

Boldog Csiky — szegény Csepreghy! Az akadémiai bíráló bizottság ítélete szerint az »Ellenállhatlan« fölr 400 »sárga csikó«-val.

— Jól mulatott a tegnapi előadás alatt?

— Nagyon jól... a szomszédommal.

Azért, amit egy autor pénz végett ír, nem érdemli meg a díjazást.

Némely színész udvari bolondja Publicum ő felségének.

VIDÉKI TROMBITA.

N.-Várad, május 1.

Fraknói fölavattatása.

— Töredék. —

>... mert valamint a magasban repülő sas megpillantja a mélyen alant a fűben szaladgáló fürjcskét: azonképen vette észre ő felsége ezt a mi Fraknóinkat is. Csodálatos, érthetetlen, sőt megfoghatatlan: e kicsi edénykébe hogyan szorulhatott bele annyi tudomány! Mert valamint sat«

Fraknói Vilmos ezalatt szemérmesen és alázatosan en-

gedé magára zudulni a dicsbeszédet, mely után boldogan és önérzettel foglalta a püspökséghez vezető gradust, az akadé-

miai zsölyeszéknél is bővebb, puhább kanonoki széket, vagyis a vicze-trónust.

Posner Károlojos városházi beszédeiből.

— Classicus szemelvények. —

Klári pacti, boni amici.
 Pictus musculus.
 Salvéta animam meam.
 Ibis redibis, non mulieris in Montebello.
 Venus Hermafrodite.
 Terka quaterka beatus.
 Alma, vinumque cano.
 Bis dat qui czipó dat.
 Domino vobiscum!
 Pars pro hottentoto.
 Non omnibusz moriar.

(Folytatása a legközelebbi ülésben.)

Börzeviczy W. M. élczei.

Esziünk a kalap, élcz a bokréta rajta. (Gelungen!)

*

Nem szerelem a spenótot és örülök rajta; mert ha szeretném, sokat enném belőle, pedig ki nem állhatom. (Famos!)

*

Ha Strasser ellen megtaldálnék bukni, én is elmondhatom: qualis artifex pereo!

*

Ha osztrák és magyar 1-et ért abban, hogy rájuk nézve a szakadás legjobb s 2 l'kedik, a ki 1 ezés jóva vezet-é; kire 3 lík annak hi' ája, hogy mégis 1ütt maradnak? (5vösi, Galmas gondolat!)

A DEBRECZENI SÍRKERTBEN.

Néma az én gyászom —
Isten hozzád, nászom!

FORUM PIPERCULIANUM.

Amazon „Amazon” albumába.*)

Szives üdvözlétül.

Kész vagyok én is hölgyecském megküzdeni önnel.

»Ujra Goromba?« milyen könnyű a győzelem itt!

S én megadom magamat, mert éles a nyelve ha nő ön,

S mi segít ott, hol a nő feyvere, nyelve forog?!
*

»A tudomány hatalom« szólsz. Ugy van! E nagy hatalommal
Festi hiányit a nő a piper-asztal előtt.**)

Fánnika jól chemizál és szüntelen experimentál,

Kénbe higanyt kever és higpir az új vegyület.

Szám tudományokkal foglalkozik Elvira, s használ

Több függvényt s legfőbb hévvel a pótkébelet.

Ilka a természettudományt terjeszti körében,

Szólj vele, s érezed a centrifugális erőt.
*

Azt mondád, hogy »nem hederit a valódi nevre

Senki sem!« Ugy van! mert te kereséd nevemet!

II. GOROMBA.

*) Számtalan oldalról érkeznek hozzánk epigrammák a mi Amazonunk ellen. Egyikét másikát besorozzuk, hogy Gorombánk mellett szárnyságédit tisztet végezzenek. Szrk.

***) A „piper”, alatt csak nem a „Borsszem J.” asztalát érti ön? Szrk.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

K. K. Sikerült. Jobbat ennél még nem közlöttünk. — W. G. (Klavr.) Az eredetijét köllene látnunk, ám-bátor egy csöppet sem hihetetlen. —

Van D. Nem kellemetlenek. Többek munkában vannak már. — Gal. Nov. Többnyire beválnak. — „Plango.” (Dörczn.) Vettük a P. I.-ről kiadott h. jelentést vagy tíz példányban. Mért ne lennének azok a porok drágák és kedvesek, bár nem tűnt le velők egyvilágító vezércsillag. Az ilyenekben megszűnik a tréfa, ha még oly ártatlan is, és mi is föltétlen tisztelettel adozunk a derék, eredeti, kedves magyar hazafi emlékének. — D. S. (Dörczn.) E. és S. vagy 5 év óta csak elvétve látogattak el a »B. J.«-ba. Mióta nem képviselők, a »B. J.« alig formált just hozzájuk. Azt a hébebekorbaságot is csak a régi viszony magyarázza. — K. I. Köszönjük a részvétet. Az bizony különös, hogy E. bácsinak magyar és német biográfusai mind valósággal megtörtént nyilatkozatoknak, mondásoknak és tetteknek írták le azokat, a melyeket csakis a »B. J.« adott a szájába. Már életében vált mythósszá, benne a költészet és való a szemünk láttára folyt össze. — R. J. (Tsd.) Az ilyen aprólékos személyügy, mely akörül forog, mért Y. és nem X. nyerte el a postamesterséget, önkön kívül mást nem érdekel. — B. K. Csöndes dolog biz az. — B. V. de Z. Van ott szesz elég, csak hogy a dedicatióban a aláírásban több mint a voltaképeni foglalatban. Ez aránytalanság szives megváltoztatása után közlünk belőlük. — Pápaszem. Hiszen a biblia s egyéb örökbecsű compendiumok is arról nevezetesek, hogy egyes tételeikhez többféle magyarázat fér. Önnek mindakétszer van igaza. — R. (N. Vrd.) Köszönjük a rajzot s a leírást. A régiséget megküldtük R. F.-nak. — K. p-p. Se füle, se farka. Pedig a melyet megvizcel, a tinónak van. — Szemes. Önnek áll a világ. Csak mentől sürűben. — Mehemmed el Balék. A próféta nyújtóztassa meg a szakállát, csak hogy megint felénk fordítá fényes ábrázatát. De mért kell mindig fájdalomnak vegyülnie az öröm serbetjébe? Ama nemes költemény szuráit olvasván olvastuk. Hívünk, Berci ben Mokány Keszül is zengő tromfót ütni rá; de hová? Mókából Medinába, Bugaezából Mekkába, Domboszögről Marokkóba, Makóru Jeruzsálembé jár e cigányposta? Az oláh sillabust csak most vettük, reklamáló levelében. Az örök fenállás papirosára fogjuk lenyomatni. Szálem alejkomikum! — Longfellow. Majd párosával mutatjuk be. — Ákylk. Mikor férfi vált női dominót, csak nem azt akarja elhíttetni, hogy teljesen nővé változott? A maskara-játékban nekünk van igazunk s nem önnek. G. valósággal G. és senki más, holott ön más mint aki. Ha mi kiszorul, arra zsinórmérték csupán a jó izlés; egyéb tekintetet nem ösmerünk. Hogy végül a nőnek több a »dunsztja« mint az emberiség himnemen levő részének, az tudva levő. For ever a főzőkanál! — „Panasz”. Mért nem Emilia honhölgynek küldi be e sikerült rebegményt? — „Ujságolvasó” Ön csalatkozik. »Le paradis et le péri« magyarul nem azt jelenti hogy a »paradicsom és az elátkozott«. Az a »péri« voltaképen »peri« s nem is a »périr« francia igének partic. perfectuma, hanem egy persa tündér. Peri van him-s nőnemű. A persa mese szerint ezek gyöngéd, csodálatos szépségű kis teremtetek, halhatatlanok, kik az élet minden gyönyörében uszva élnek Dzsinnisztánban, azaz Tündérországbán. Jóakarók s az ember iránt barátsággal viselkednek s megóvják a devek vagyis gonosz szellemek ártalmától. A »paradicsom és peri« Longfellow-nak egy szép költeménye, mely Schumannnt bájoló symphoniájának megírására lelkesíté. Tehát, bizonyos értelemben, Tendreország mégis »Tendreország«. — Baczur Gazi no 2. Ékesen pereszteti a kalamust. Beigtattuk s hova előbb kiadjuk. — B. I. (Bpst.) A Fröbel nő-egyl. gyermekkertjének vizsgálati programjában mit jelent a »tüzdelés vadállatokat«: világosan magunk sem értjük. Nyilván arról van szó, hogy a kis babák közé odaresztik az állatkerti tigrist vagy farkast s hogy a dedek majd ezeket tüzdelik ügyrsra, a mi nagyon kedves mulatság lehet.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.